

Pytania prejudycjalne

- 1) „Czy przepis art. 30 ust. 4 dyrektywy 93/37/EWG⁽¹⁾ lub analogiczny przepis zawarty w art. 55 ust. 1 i 2 dyrektywy 2004/18/WE⁽²⁾ (jeśli uznane zostanie, że stosuje się tę ostatnią dyrektywę), zgodnie z którym jeżeli w przypadku danego zamówienia oferty są nienormalnie niskie w stosunku do świadczenia, instytucja zamawiająca, przed odrzuceniem tych ofert, zwraca się na piśmie do oferenta o podanie szczegółów, dotyczących tych składowych elementów ofert, które uważa za istotne oraz weryfikuje składowe elementy uwzględniając otrzymane wyjaśnienia, jest podstawową zasadą prawa wspólnotowego znoszącą formalne ograniczenie mające za podstawę wartość zamówień określoną w art. 6 dyrektywy 93/37/WE, którą stosuje się w związku z tym także do zamówień, których wartość nie przekracza wymienionego wyżej progu?”
- 2) „Czy zasada wyrażona w art. 30 ust. 4 dyrektywy 93/37/EWG lub analogiczna zasada zawarta w art. 55 ust. 1 i 2 dyrektywy 2004/18/WE (jeśli uznane zostanie, że stosuje się tę ostatnią dyrektywę), jest raczej zasadą, którą można wywnioskować lub” zasadą wywodzącą się „z zasady konkurencji w związku z zasadą przejrzystości w administracji i zasadą niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową i z tego względu stosuje się ją bezpośrednio i ma ona pierwszeństwo przed sprzecznymi z nią przepisami krajowymi, wydanymi przez państwa członkowskie w odniesieniu do procedur udzielania zamówień publicznych, do których nie stosuje się bezpośrednio przepisów prawa wspólnotowego, czy też nie?” .

⁽¹⁾ Dz.U. L 199, str. 54

⁽²⁾ Dz.U. Dz 134, str. 114

Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-215/06)

(2006/C 178/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: D. Recchia i D. Lawunmi, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie przyjmując środków niezbędnych dla zapewnienia, że wszystkie przedsięwzięcia objęte zakresem regulacji dyrektywy 85/337/EWG w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne⁽¹⁾ przed lub po jej zmianie przez dyrektywę 97/11/WE⁽²⁾, zanim zostaną w całości lub w części wykonane, zostaną poddane ocenie oddziaływania na środowisko, po pierwsze, ze względu na obowiązek przeprowadzenia tej oceny i, po drugie, zgodnie z art. 5-10 dyrektywy 85/337/EWG, jeżeli mogą znacząco oddziaływać na środowisko z powodu ich charakteru, rozmiarów lub lokalizacji, Irlandia uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 2, 4 i 5-10 dyrektywy 85/337/EWG oraz
- Stwierdzenie, że nie przyjmując środków niezbędnych do tego, aby przed udzieleniem zezwolenia na budowę i na prace z nią związane oraz przed zbudowaniem elektrowni wiatrowych w Derrybrien, County Galway, została przeprowadzona ocena ich oddziaływania na środowisko zgodnie z art. 5-10 dyrektywy 85/337/EWG, Irlandia uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 2, 4 i 5-10 dyrektywy 85/337/EWG;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że transpozycja dyrektywy Rady 85/337/EWG (dyrektywa w sprawie oceny oddziaływania na środowisko) przez Irlandię z następujących powodów nadal jest nieprawidłowa:

Irlandia nie przyjęła zgodnie z art. 2 ust. 1 dyrektywy w sprawie oceny oddziaływania na środowisko środków zapewniających przeprowadzenie oceny, czy planowane prace mogą znacząco oddziaływać na środowisko. Ustawodawstwo irlandzkie nie przewiduje oceny tego oddziaływania zgodnie z art. 5-10 tej dyrektywy.

System w Irlandii, który pozwala na złożenie wniosku o utrzymanie budowli po zbudowaniu w całości lub części bez zezwolenia, podważa prewencyjne cele dyrektywy w sprawie oceny oddziaływania na środowisko.

Przepisy transponujące dyrektywę w Irlandii nie mogą zapewnić skutecznego stosowania dyrektywy w sprawie oceny oddziaływania na środowisko. Dlatego Irlandia naruszyła ogólny obowiązek zapewnienia skutecznego stosowania dyrektywy zgodnie z art. 249 traktatu WE.

Wystąpił szereg szczególnych nieprawidłowości dotyczących przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko elektrowni wiatrowych w Derrybrien, County Galway, prowadzących do oczywistego naruszenia dyrektywy.

(¹) Dz.U. L 175, str. 40.

(²) Dz.U. L 73, str. 5.

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-217/06)

(2006/C 178/33)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: X. Lewis, pełnomocnik, M. Mollica, adwokat)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że wobec okoliczności, iż na podstawie umowy nr 7/91 z dnia 2 października 1991 r. i związanych z nią aktów prawnych, Comune di Stintino (gmina Stintino) powierzyła bezpośrednio spółce Maresar zamówienie na wykonanie robót w zakresie określonym w uchwale nr 48 Consiglio comunale di Stintino (rady gminy Stintino) obejmującym w szczególności „projektowanie i konstrukcję urządzeń dla technologicznej i strukturalnej adaptacji, uporządkowania i uzupełnienia instalacji wodociągowej i odwadniającej, sieci dróg, miejskich budynków i urządzeń służebności publicznej, ośrodków turystycznych zarówno zewnętrznych jak i należących do Comune di Stintino, łącznie z oczyszczeniem wybrzeża i w centrów turystycznych oraz usunięciem zanieczyszczeń”, z pominięciem przeprowadzenia postępowania przewidzianego w dyrektywie 71/305/EWG (¹), a w szczególności nie publikując ogłoszenia o zamówieniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom,

które na niej ciążyą na podstawie dyrektywy Rady 71/305/EWG dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych, w szczególności art. 3 i 12,

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja stwierdza, że umowa z 2 października 1991 r. zawarta pomiędzy Comune di Stintino a spółką Maresar stanowi zamówienie publiczne w rozumieniu prawa wspólnotowego. Zamówienie to, dotyczące prac, których wartość (ok. 16 mln. EUR) znacznie przekracza próg wymagany dla zastosowania obowiązującej w tym czasie dyrektywy, powinno było zostać udzielone zgodnie z jej przepisami.

Co się tyczy argumentów podniesionych przez władze włoskie na uzasadnienie uchybienia, którego się dopuściły, Komisja przypomina, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, państwo członkowskie nie może powoływać się na wewnętrzne trudności dla uzasadnienia uchybienia obowiązków wynikających z prawa wspólnotowego.

(¹) Dz.U. L 185, str. 5

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional, Sala de lo Contencioso-Administrativo (Hiszpania) w dniu 15 maja 2006 r. — Asociación Profesional de Empresas de Reparto y Manipulado de Correspondencia przeciwko administracji państwowej (Ministerio de Educación y Ciencia)

(Sprawa C-220/06)

(2006/C 178/34)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Audiencia Nacional Sala de lo Contencioso-Administrativo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona wnosząca odwołanie: Asociación Profesional de Empresas de Reparto y Manipulado de Correspondencia

Strona pozwana: administracja państwowa (Ministerio de Educación y Ciencia)